

til livs, men man er klar over, at de omhandlede institutioner efter sagens natur til en vis grad må være mere primitive end institutioner, der er bestemt til mere varigt ophold.

Til 6: Det stillede spørgsmål må besvares benægtende.

Til 7: Som det fremgår af de indledende bemærkninger til lovforslaget (afsnit I. E.), har spørgsmålet om, hvorvidt man fremtidig bør forbyde, at anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg drives for lederens egen regning, været udførligt drøftet i udvalget om forebyggende børneforsorg, jfr. redegørelsen i udvalgets betænkning, side 60—62.

Man skal yderligere oplyse, at den af udvalget foreslåede formulering af forslagets § 126, stk. 3 c), er udtryk for et kompromis mellem 2 standpunkter indenfor udvalget, idet et af udvalgets medlemmer i princippet ville foretrække, at der indføres et generelt forbud mod denne driftsform, medens udvalgets to andre medlemmer var betænkelige ved at indføre et sådant forbud. Man enedes herefter om at foreslå kun at forbyde, at institutioner, der var normeret til 40 børn og derover, og hvor ulemperne ved denne driftsform må antages at være størst, kunne drives som lederejede.

Fra socialministeriets side vil man intet finde at erindre imod, at grænsen nedsættes eller helt bortfalder. Såfremt man eventuelt ville udstrække forbudet mod lederejede virksomheder til også at omfatte mindre institutioner, kunne man eventuelt tænke sig, at grænsen blev nedsat således, at bestemmelsen i forslagets § 126, stk. 3 c), kun kommer til at omfatte institutioner, der er bestemt til at modtage 25 børn eller derover. Dette ville forsåvidt svare til de principper, der forudsættes anvendt ved børnehjem, hvor det i de indledende bemærkninger til lovforslaget i afsnit II. d. er udtalt, at man ved mindre børnehjem, der fortsat kan drives for lederens regning, forstår børnehjem med en normeret belægning på under 20 børn. Ifølge de som bilag 10 til betænkningen af 2. februar 1950 optrykte lønningsplaner svarer dette nemlig til de hjem, hvis ledere er normeret i den laveste lønningsklasse for ledere. Såfremt man derfor for de forebyggende institutioners vedkommende vælger at formulere forslagets § 126, stk. 3 c), således, at kun institutioner, der er bestemt til at modtage indtil 24 børn, fortsat kan drives for lederens egen regning, uden at der meddeles dispensation, ville dette svare til, at lederne af sådanne institutioner aflønnes efter den laveste lønningsklasse for ledere (4. lønningsklasse).

Endelig skal man oplyse, at der for tiden findes 29 lederejede institutioner, der er normeret til 25—39 børn, og 10 institutioner, der er normeret til at modtage indtil 24 børn.

Til 8: Da det næppe er muligt at sætte nogen bestemt grænse for, hvilket antal børn, der skal til, for at reglen kan finde anvendelse, må den formentlig også gælde, når det drejer sig om et enkelt barn. Socialministeriet og overinspektionen har imidlertid selv næret betænkeligheder ved den betydelige administration, der vil være forbundet med den foreslåede regel, og man havde derfor foreslået en ordning, hvorefter de her omhandlede udgifter skulle refunderes af den fælleskommunale udligningsfond. Fra indenrigsministeriets og de samvirkende sognerådsforeningers side kunne man imidlertid ikke acceptere en sådan ordning og var på den anden side ikke betænkelig ved det med den nu foreslåede ordning forbundne administrative arbejde.

Til 9: Den citerede bestemmelse i lovforslagets § 127, stk. 2, svarer til den nugældende bestemmelse i forsorgslovens § 129, stk. 4. Denne bestemmelse er i praksis forstået således, at man i tilfælde, hvor institutionens andragende om godkendelse er indsendt til socialministeriet eller overinspektionen i rimelig tid, inden institutionen forventes åbnet, under særlige omstændigheder har kunnet godkende institutionen med tilbagevirkende kraft fra åbningsdagen, såfremt der ved sagens behandling er opstået særlige problemer, der har medført, at behandlingen af godkendelsessagen har trukket ud over, hvad institutionen med rimelighed af kunnet påregne ved andragendets indsendelse. Man har fra socialministeriets side forudsat, at denne praksis fortsat vil kunne opretholdes, såfremt lovforslagets § 127, stk. 2, gennemføres i den foreslåede form.